

Szolgáltatásaink, későn jövőknek is

A hozzátartozók, egyéb családtagok és a többi gyászoló már régen elmentek, a temető kiüresedett és elcsöndesedett. Igazi kánikulai meleg volt, életnek nincs jele, semmi nem mozdult, és mindenhol por szálldogált. Csak a friss sírgödör benne a koporsóval, a szertartás miatt összehordott eszközök, kötelek, ásók, csákányok meg különböző virágcsokrok hevertek szanaszét a környéken, no meg a sírásó maradt már csak ott. A sírásó, egy ötven–ötvenöt éves forma férfi a friss sír mellett üldögélt. Ebédelt. Szalonnát és kenyeret vágott föl kockákra, paprikát, paradicsomot kanyarított hozzá, a katonákat végül egy hangyányit sóba tunkolta, aztán csak jóízűen falatozott, és a falásokhoz – sutyiban, mert munkaidő alatt tilos a szeszesital fogyasztása – sört ivott nagy kortyokban.

Egyszerre aztán egy meghívott érkezett, szemmel láthatóan jókora késéssel, hiszen a szokásos ceremónia szerint lezajlott szertartás már órákkal korábban véget ért, és még a legkitartóbb temetőbe járó öregasszonyok is – akik egy-egy jó sírásóért akár idegenek temetéseire is szívesen kilátogatnak – régen hazamentek már.

A megkésített meghívott látogató férfi volt, amolyan szétszórt, kapkodó értelmiségi, és úgy harmincöt–negyven körül járhatott. Feledékeny és figyelmetlen ember lehetett, ez már elsőre is jól látszott rajta, abból a klasszikus fajtából, akiről még legbensőségesebb barátaik, jóakaróik is azt tartják, hogy „egyszer majd még a saját temetéséről is elkésik”.

A férfi kicsit lihegett a nagy melegben és erősen izzadt is. Végre megtalálta a keresett sírhelyet, a falatozó sírásót, és az eltikkadt ember megkönnyebbüléssel letelepedett mellé.

– Szép jó napot! Húú, nagyon elkéstem? – kérdezte a sírásót, és kifújta magát.

– Ja – nyammogott két falás közt a sírásó.

– Aztán, mondja már, milyen volt? – kérdezte az értelmiségi, aztán eszébe jutott, hogy hagyja enni szerencsétlen embert. – Várjon, először fejezze csak be az evést, addig járok egyet.

Tíz perc múlva újra letelepedett a sírásó mellé, megkínálta cigarettával, aztán mindketten rágyújtottak.

– Szóval, milyen volt? – kérdezte az értelmiségi férfi, és megtörülte a homlokát.

– Hát, uram, tudja, hogy megy ez. A szokásos. Nem maradt le semmi extráról.

– Na, és volt valami? Úgy értem, hogy sírás, zokogás, beszédek, méltatás, ilyenek.

– Nem, nem. Semmi sikoltozás, jajveszékelés, semmi különös, az átlagos, sőt, talán egy kicsivel elegánsabb is. Úriemberek voltak ezek, egyáltalán nem hisztiztek, meg látszott is, hogy jobb helyről jöhettek. Könnyű temetés volt – felelte. Bekapott egy katonát, rá egy korty sört és egy ideig hallgatott. Aztán mégis csak megszólalt: – Hanem, hát engedje meg az úr, hogy megkérdezzek itten valamit – bökte ki a sírásó. – Borzasztóan elkéstem, lemaradt az egésztől.

Mert én sok késést láttam már, mióta itt dolgozok. Késett itt már a pap, mert, bocsánat, csont részegre itta magát, késtek már a halottszállítók valami durrdefekt miatt. Előfordult, hogy mindenki itt volt már, csak a rokonság, meg az özvegy nem; aztán késtek már az özvegyek, meg még ki nem. De az Ön késése, uram, az nem is késés, az valami, nem is tudom... Úgyhogy nem is tudom, mit mondjak, nem semmi ez a késés! Nem lesz ebből sértődés?

– Hát, igen, valljuk be: sajnós teljesen igaza van. De hát a közlekedés, hát ez tragédia. Mert valami iszonyú forgalom van ebben a rohadt városban, több mint másfél órát csücsültem egy dugóban a belvárosban, és egyszerűen nem tudtam mit tenni. Aztán amikor meg ide értem, nem volt parkolóhely, és a végén meg nem találtam meg ezt a parcellát. Nos, ennyi. Pedig még virágot is hoztam. Be is dobom a sírba. De utálok is ezt a várost, ezt a rohadt hajtást mindig, mindenhol, mindenért, még a legnyomorultabb, utolsó semmiségért is.

– Nos, igen. Itt azért kétségtelenül jóval nyugalmasabb – mondta a sírásó.

– Ha már késésről beszélünk: én szörnyen pontatlan ember vagyok – folytatta az értelmiséginek tűnő férfi –, de olyannyira, hogy világ életemben mindig, mindenhol elkéstem, elaludtam, lekéstem, lemaradtam. Még a saját anyám is azzal hergelt kölyök korom óta, hogy „édes fiam, olyan szétszórt vagy, hogy bizony isten, én azon sem csodálkoznék különösebben, ha egyszer még a saját temetésedet is lekésnéd”. És most aztán még azon is gondolkodnom kell, hogyan fogom majd ezt a közel kétórás késést megmagyarázni. És még az özvegy is... jaj istenem, nekem végem! Kutya egy kemény munka lesz, de nem baj, megérdemlem!

– Aztán mondja már el nekem, ha megkérdezhetem, hogy tulajdonképpen kit temettünk. Jó ember? Rossz ember? – kérdezte a sírásó.

– Hát, amolyan értelmiségi... tudja. Bölcsész, nyelvtanár, újságíró, íróféle ember. Remek dolgokat írt, és megjelent vagy hat-nyolc könyve is, de olyan nagy karriert nem csinált, és a pénz dolgában sem állt valami fényesen. Nem voltak jó viszonyban, ő meg a bankjegyek. De azért ritka derék, kedves egy figura volt. Igen, ezt határozottan állíthatom, egyáltalán nem volt rossz ember. Tulajdonképpen egy kimondottan tisztességes, normális, sőt rendes ember volt.

– Ezek szerint jól ismerte, nem? Gondolom, jóban voltak... Már ha nem vagyok tolakodó, hogy megkérdezem – szabadkozott a sírásó.

– Hogy jól ismertem-e? – gondolkozott el az értelmiségi férfi. – Ismertem, igen. Már amennyire meg lehet valakit ismerni ebben a mai világban. Viszont azt hiszem, elég jóban voltunk. Rengeteget beszélgettünk a világ dolgairól, nőkről, sikerről, magunkról, az egész életünkről. Hogy így megkérdezte: hát, igen, merem állítani, hogy jóban voltunk.

A sírásó diszkrétan köhintett, mintegy jelezve, hogy neki mennie kéne, még dolga van.

– Igen, igen, a jó barátok már csak ilyenek... megbocsásson uram, nem sürgetném, de dolgom van még itt délután. Jönnek az új kuncaftok. Még két temetésem lesz, megérti ugye? – tette hozzá magyarázatképpen.

– Ja, persze. Essünk is túl rajta, inkább előbb, mint utóbb. Hehehe – vihogott egyet tétován. – És hogyan csináljuk? – kérdezte. – Én még sosem csináltam ilyet.

– Gondoltam is, hogy nem. Egyszerűen fogja magát, vesz egy mély levegőt, kifújja, majd bemászik a gödörbe, ha szőlok, ha kell, segítek Önnek. Na most, ha lent van, óvatosan belelép, majd belefekszik a koporsóba, és ennyi, meg is volnánk. Nem kell aggódnia, nem fog érezni semmi fájdalmat vagy kellemetlenséget.

– És mondja... Tényleg nem fáj? Egyetlen dologtól félek, és az a fájdalom – mondta az értelmiségi férfi, kényelmetlen vigyorral az arcán, és a sírásó arcát fürkészte.

– Ahogy mondom. Tényleg nem. A szavamat adom, hogy nem fáj, sőt állítólag egy bizonyos ponton túl már kimondottan kellemes.

– Hát, ennek is meg kell lennie egyszer – mondta az értelmiségi férfi.

– Én is ezt mondom. A papírmunkát, gondolom, elintézte, ugye?

– Természetesen, a portánál leadtam minden papírt.

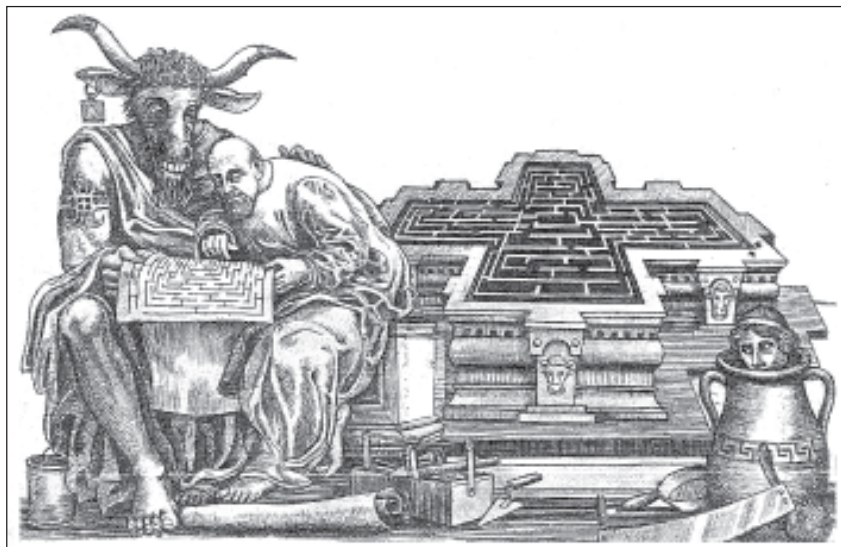
– Nos hát akkor a viszontlátásra! Kár, hogy mindkettőnknek mennünk kell, hiszen olyan jól elbeszélgettünk – mondta a sírásó –, mert ritka az ilyen. Rohannak, futkároznak az emberek, sürgetnek, idegeskednek. De könyörgöm: még itt is? Minek? Há' nem mindegy már? Nem értem én ezeket. Szóval, ritka az ilyen, mint maga.

– Köszönöm, ez igazán jól esik. Én is élveztem a beszélgetést. Hova rohan valaki egy temetőben, nem érem fel ép ésszel, magának teljesen igaza van. Hát, akkor a viszontlátásra! Na, most akkor segítsen! Lépek!

És az értelmiségi férfi lemászik a gödörbe, óvatosan belelép a koporsóba, majd elfekszik, elhelyezkedik, és a dolgok már mennek is a maguk több ezer éves hagyománya szerint.

A göröngyök tompán puffannak. Kulturált, diszkrét, gyors szolgáltatás.

Még a későn jövőknek is.

Daidalos és Minotauros